

Internsensorordningen ved Matematisk institutt

Intensjon med og organisering av ordningen: Ordningen skal sikre at studentene får en «rett» vurdering av sin masteroppgave. Ordningen baserer seg på lov om universiteter og høyskoler, §3-9, 2. ledd: *Styret oppnevner sensor ved eksamen, prøve, bedømmelse av oppgave eller annen vurdering når resultatet inngår på vitnemålet eller innregnes i karakter for vedkommende studium. Det skal være minst to sensorer, hvorav minst én ekstern, ved bedømmelse av kandidatens selvstendige arbeid i høyere grad. Det skal utarbeides skriftlig sensorveiledning til alle eksamener.* Vi kan altså ha 2 eksterne sensorer, men det er helt klart mer hensiktsmessig at den ene sensoren er intern. Det sikrer oss større kontroll over karakternivået på våre masteroppgaver. Ved instituttet har vi valgt å etablere internsensor-pooler innenfor hvert masterprogram. Poolene har hatt 3-6 fagpersoner som sine medlemmer og har fungert over noen år, selvfølgelig med enkelte utskiftninger underveis grunnet pensjonering etc. Det har vært et uttalt poeng at internsensorene ikke alltid skal sensurere innen for egen faggruppe.

Noen problemstillinger rundt dagens organisering: Sensur av masteroppgaver er en tid- og ressurs-krevende oppgave. Det er lite meritterende og kommer på toppen av alle andre undervisnings- og administrative oppgaver for de som er involvert. Ønsket om at hver internsensor sensurerer flere masteroppgaver, for å sikre at nivået jevnes ut, fører med nødvendighet til en skjev belastning blant våre ansatte. I tillegg vil antallet masteroppgaver enkelte semester være så høyt at det blir vanskelig for poolen å rekke over alle. Dette er tilfelle på matematikkprogrammet dette semesteret.

Innspill til diskusjon:

- Skal vi fortsette med dagens ordning?
- Er det ønskelig/gjennomførbart at internsensurering av masteroppgaver ses i sammenheng med øvrig sensur?
- Er det andre måter å sikre vårt ønske om å holde et jevnt nivå på sensurering av masteroppgaver?